



Дамян Дамянов

Завижда ти, приятелю от  
скелята...

Завижда ти, приятелю от скелята!  
Когато сутрин още спя във здрача,  
Поемаш ти под небесата, белите,  
И като слънце над света се качваш!  
Завиждам на ръцете ти, приятелю!  
Когато моите от студ треперят,  
Знам, твоите се здрависват първи с вятъра  
И небесата с педите си мерят!  
Приятелю, завиждам на сърцето ти!  
Когато мойто гасне в дребни страсти  
И се топи в дима на кафенетата,  
Ти носиш своето като бучка щастие  
И го раздаваш на света не мислено,  
А истински и честно го раздаваш!  
И твоята поезия неписана  
Написаната моя надживява!  
Тя ще остане жива, неповторена,  
Създадена от твоите яки мишици.  
Не аз, а ти сега твориш история!  
Аз трябва само днес да я препиша.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото  
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8032>]